

daní a veřejných dávek, jež jsou pronajímateli předpisovány. I takové vedlejší platy jsou »cenou«, kterou musí nájemník (pachtýř) plnit za užívání věci a o něž se mu činže zvyšuje. Jest pro podstatu věci lhostejné, zda nájemce platí za užívání věci část úplaty pod titulem činže a část pod titulem náhrady daně, či zda platí celou úplatu pod titulem činže, ale v ní také náhradu daní. Jsou-li takové vedlejší platy smlouvenou součástí činže — což právě žalobce tvrdil, a to stačí (sr. k tomu rozh. čís. 3842 sb. n. s.) — přísluší pronajímateli k jich zajištění zákonné právo zástavní podle § 1101 obč. zák. Právem tedy první soud povolil zájemné popsání pro zažalovanou pohledávku.

Čís. 10688.

Těžařstvo jest právnickou osobou po rozumu § 26 obč. zák. Jen ono ručí za závazky, jež podstoupilo proti třetím osobám, nikoliv jednotliví spolutěžaři. Teprve, kdyby byl účtovaný peníz předepsán ve formě příplatků jednotlivým těžařům podle poměru jejich podílů na těžařském jmění, byl by těžař povinen zaplatiti příplatky na něho připadající.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1931, Rv I 336/30).

Žalobce domáhal se na žalovaném těžařstvu zaplacení toho, co za ně vynaložil, zaplativ práce konané pro těžařstvo. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pokud jde především o dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 č. 4 c. ř. s.), nelze přisvědčiti dovolateli, že odvolací soud posoudil spornou věc nesprávně s právního hlediska, vyhověv žalobní prosbě. Těžařstvo jest podle § 138 horn. zák. spolkem ku provozování hor, v němž každý podílník ručí i za příspěvky k provozu horního podniku (příplatky), i za všechny závazky převzaté jménem spolku třetím osobám jen svým podílem na společném jmění. Z toho plyne, že těžařstvo jest právnickou osobou po rozumu § 26 obč. zák. a že ručí za závazky, které podstoupilo proti třetím osobám, jen těžařstvo samo, nikoliv jednotliví spolutěžaři. Jest zjištěno, že na schůzi žalovaného těžařstva ze dne 3. prosince 1924 byl zvolen ředitelem těžařstva bratr žalovaného Mořic S. a že na schůzi té bylo usneseno provést usnesení předešlé schůze těžařstva o uvedení dolových přebytků v provoz a vypsati příplatky. Jest dále zjištěno, že ve smyslu tohoto usnesení těžařstva ze dne 3. prosince 1924 ředitel Mořic S. uložil Emilu G-ovi, by předsevzal vrtací práce, že G. práce ty předsevzal a účtoval za ně nejméně 4.000 Kč. Přihlíží-li se k zákonným ustanovením shora uvedeným, dluhovalo tyto peníze Emilu G-ovi jen žalované těžařstvo, nikoli žalobce jako spolutěžař. Jest dále zjištěno, že žalobce G-em účtovaných 4.000 Kč G-ovi v roce 1925 zaplatil prostřednictvím svého bratra Mořice

S-a, ježto G. naléhal na zaplacení, a že tak učinil v úmyslu, požadovati náhradu těchto peněz na žalovaném těžařstvu. Z těchto zjištění plyne, že žalobce učinil za žalované těžařstvo náklad, k němuž bylo těžařstvo povinno podle smlouvy o dílo s G-em, v úmyslu požadovati jeho náhradu na těžařstvu a je proto žalované těžařstvo povinno zaplatiti žalobci sporných 4.000 Kč podle § 1042 obč. zák., podle kteréhožto zákonného ustanovení lze se domáhati náhrady nákladu, k němuž byl jiný povinen z jakéhokoli právního důvodu, tedy i ze smlouvy (srov. plen. rozhodnutí nejv. s. ze dne 20. března 1931 Pres 1295/30). Pokud žalované těžařstvo má zato, že žalobce zaplativ těchto 4.000 Kč, platil jen svůj dluh, jsa majitelem většiny kuksů žalovaného těžařstva, přehlíží, že, jak již uvedeno, šlo o dluh těžařstva a žalobce jako spolutěžař nebyl povinen tento dluh těžařstva zaplatiti. Teprve, kdyby částka účtovaná G-em za provedené vrtací práce byla bývala předepsána ve formě příplatků jednotlivým těžařům podle poměru jejich podílů na těžařském jmění po rozumu § 157 horn. zák., byl by býval žalobce povinen zaplatiti příplatky na něho připadající, nechtěl-li se státi liknavým těžařem po rozumu § 160 horn. zák. Nehledíc k tomu, že příplatky ty nejsou totožné se sporným dluhem žalovaného těžařstva a že spolutěžař nemůže býti podle § 158 a násl. horn. zák. přímo donucen k zaplacení příplatků, příslušel by žalovanému těžařstvu nárok na zaplacení příplatků teprve, až by byly předepsány. Takový nárok však žalované těžařstvo proti žalovanému nároku neuplatňuje a ani uplatňovati nemůže, ježto, jak nesporno, k předepsání příspěvků nedošlo.

Čís. 10689.

Právo k užívání neobytné části domu nespadá pod pojem služebnosti bytu, nýbrž pod pojem užívacího práva. Právo k užívání neobytné části domu nezahrnuje v sobě právo přeměnití neobytnou část domu na obytnou a jí jako takové užívatí.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1931, Rv I 664/30).

Předávajíce usedlost žalovaným vyhraditi si žalobci užívání sýpky nad chlévem u stodoly. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalobci jsou oprávněni užívatí do své smrti sýpky nad chlévem jako bezplatného bytu a že žalovaní jsou povinni to trpěti pod exekucí. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Provádějíce dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. uplatňují dovolatelé, že odvolací soud, vzav za prokázáno, že dovolatelům přísluší právo užívání sýpky nad chlévem u stodoly, měl uznati, že jim přísluší i právo bydlení v této sýpce, poněvadž prý právo užívání sýpky zahrnuje v sobě i právo v ní bydlet. Než tento právní názor nelze uznati za správný.